

T160936

ไพรวลัย โคตรตะ : ผลของการใช้โปรแกรมการจัดการกับอาการด้วยตนเอง ต่ออาการหายใจลำบากของพระภิกษุโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง. (THE EFFECT OF USING SELF-SYMPTOM MANAGEMENT PROGRAM ON DYSPNEA OF BUDDHIST MONKS WITH CHRONIC OBSTRUCTIVE PULMONARY DISEASE) อ. ที่ปรึกษา: ศศ.ดร.สุรพร ธนศิลป์, 123 หน้า ISBN 974-17-5953-3.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลของการใช้โปรแกรมการจัดการกับอาการ ต่ออาการหายใจลำบากของพระภิกษุโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง กลุ่มตัวอย่างคือ พระภิกษุโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังวัยผู้ใหญ่ อายุ 35-59 ปี ที่มารับการตรวจรักษาที่แผนกผู้ป่วยนอก อายุรกรรม โรงพยาบาลสงฆ์ ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 40 ราย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลในกลุ่มควบคุมก่อนจนครบ 20 ราย แล้วจึงเก็บรวบรวมข้อมูลในกลุ่มทดลองอีก 20 ราย โดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความคล้ายคลึงกันในเรื่องระดับความรุนแรงของโรค และประเภทของยาที่ได้รับ กลุ่มควบคุมได้รับการพยาบาลตามปกติ ในขณะที่กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการจัดการกับอาการด้วยตนเองเป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดอาการหายใจลำบาก (Visual Analogue Scale)
2. เครื่องมือดำเนินการทดลอง ประกอบด้วย โปรแกรมการจัดการกับอาการด้วยตนเองที่พัฒนามาจากแนวความคิดในการจัดการกับอาการของ Dodd et al (2001) ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การประเมินประสิทธิภาพเกี่ยวกับอาการหายใจลำบาก 2) การให้ความรู้ในการจัดการกับอาการหายใจลำบาก 3) การพัฒนาทักษะในการจัดการกับอาการหายใจลำบาก 4) ผู้ป่วยปฏิบัติการในการจัดการกับอาการหายใจลำบากด้วยตนเองที่วัด และ 5) การประเมินผลในการจัดการกับอาการหายใจลำบาก โดยมีแผนการสอน และคู่มือการจัดการกับอาการหายใจลำบากด้วยตนเองเป็นสื่อที่ใช้ในโปรแกรมการจัดการกับอาการด้วยตนเอง 3. เครื่องมือกำกับบททดลอง ได้แก่ ตารางการพัฒนาทักษะในการหายใจโดยการห่อปาก โปรแกรมการจัดการกับอาการด้วยตนเองผ่านการตรวจความตรงตามเนื้อหา (content validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน จากนั้นทำการศึกษานำร่อง (pilot study) เพื่อดูความเหมาะสมของโปรแกรมการจัดการกับอาการ โดยนำโปรแกรมการจัดการด้วยตนเองไปทดลองใช้กับผู้ป่วยโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 ราย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. อาการหายใจลำบากของกลุ่มทดลองภายหลังได้รับโปรแกรมการจัดการกับอาการด้วยตนเองน้อยกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}_{\text{ก่อนการทดลอง}} = 58.0$, $\bar{X}_{\text{หลังการทดลอง}} = 34.8$, $t = 5.078$, $p < .05$)
2. อาการหายใจลำบากภายหลังเข้าร่วมโครงการของกลุ่มทดลอง น้อยกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}_{\text{กลุ่มทดลอง}} = 34.8$, $\bar{X}_{\text{กลุ่มควบคุม}} = 54.05$, $t = 2.696$, $p < .05$)

4577599036 : MAJOR NURSING SCIENCE

KEY WORD : SELF- SYMPTOM MANAGEMENT PROGRAM/ DYSPNEA/ BUDDHIST MONKS/
CHRONIC OBSTRUCTIVE PULMONARY DISEASE

PAIWAN KOTTA : THE EFFECT OF USING SELF-SYMPTOM MANAGEMENT PROGRAM
ON DYSPNEA OF BUDDHIST MONKS WITH CHRONIC OBSTRUCTIVE PULMONARY
DISEASE. THESIS ADVISOR : ASST. PROF. SUREEPORN THANASILP, D.N.S.,123 pp.
ISBN : 974-17-5953-3.

This quasi-experimental research aimed to tested the effect of the Self-Symptom Management Program on Dyspnea of buddhist monks with chronic obstructive pulmonary disease(COPD). The samples were 40 monks with COPD at out patients department, the Prist hospital. The subjects were divided into a control group and an experimental group. The groups were matched in terms of severity and medication. A control group received routine nursing care, while an experimental group received the five weeks Self-Symptom Management Program together with routine nursing care. The program, based on the Symptom Management Model (Dodd et al., 2001), was comprised of five sessions : a) assessment patient's symptom experience b) knowledge providing c)skill development d) self-symptom management practice at the temple and e) evaluation. Dyspnea Visual Analogue Scale (DVAS) was used to measure dyspnea perception. Data were analyzed using descriptive statistics and t-tests.

The major findings were as follows:

1. At the end of the program, the experimental group reported significantly less dyspnea than they did before receiving the intervention ($\bar{X}_{pre} = 58.0, \bar{X}_{post} = 34.8, t = 5.078, p < .05$)
2. The posttest mean score on dyspnea of the experimental group was significantly lower than that of the control group ($\bar{X}_{experimental} = 34.8, t=2.696, \bar{X}_{control} = 54.05, t= 2.696, p < .05$)